

Igazolás

LEGITIMATION
to replace Identity Documents destroyed at
Concentration Camps.

Name (Nom) *Boda Dezsőné*

Birthplace (né (e) à) *Tamási 1919.VII.24*

Country (pays) *Magyarország*

Citizen (citoyen (ne)) *Magyar zsidó, jewish*

Where taken from? (d' où était pris (e)) *Tamási*

In which camp (s) lived? (dans quel (s) Lager (s) vivait?) *Auschwitz,*
Reichenbach, Porta, Fallersleben
Salzwedel

Prisoner from *1944.IV.22* to *1945.IV.14*

Prisoner de *Right-hand -* jusqu' à _____
thumb print.
Owner's signature (signature de possesseur) *Boda Dezsőné*

Witnesses' signature (signatures des témoins) *Heller Lenke.*
Junger Lipótné

Bergmann

17 JUN 1955

Ezt az igazolást a felszabadulásom után kaptam. Még az ujjlenyomatom is rajta van.

***** IGAZOLÁS a koncentrációs táborban megsemmisült dokumentumok pótlásához Neve: Boda Dezsőné Születési hely: Tamási 1919. VII. 24. Ország: Magyarország Állampolgárság: magyar zsidó, jewish Honnan vitték el? Tamási Mely táborokban élt? Auschwitz, Reichenbach, Porta, Fallersleben, Salzwedel Fogságban volt 1944. IV. 22-től 1945.IV.14-ig Sajátkezü aláírás: Boda Dezsőné Tanuk aláírása: Heller Lenke Junger Lipótné ***** Januárban, amikor a front közeledett, a lágert felszámolták. Én majdnem az elsők között kerültem el onnan. Egyszer csak jött egy civil ruhás úr a Mengelével együtt, rendkívüli zélappal [zahlappell] volt, sorakozó, és akkor ott jött-ment köztünk. Válogatott! Nem sokat, egy olyan száz-százhusz embert. Akkor kaptunk másik csíkos ruhát meg valamivel jobb cipőt, és másnap bevagoníroztak bennünket.

Reichenbachba vittek, és bekerültem dolgozni egy föld alatti gyárba. Ott még jó sorunk is volt, mert meleg volt, gyári körülmények között voltunk. Ott is lágerben voltunk, de sokkal jobb körülmények között, mint Auschwitzban. De nem sokáig, hat hétig talán, aztán jött a front. Újra bevagoníroztak bennünket, és Fallerslebenbe vittek. Ott ugyancsak ennek a Telefunken gyárnak volt egy föld alatti gyára, ugyanazt csináltuk, mint az előző helyen, és ott is lágerkörülmények között laktunk. De onnan is tovább kellett menni. Akkor jött Porta, úgy hívták azt a német kistelepülést. Ott is dolgoztunk, ugyanazt csináltuk, de nagyon rövid ideig, mert Portát hamarosan felszámolták. És akkor aztán elkezdtek vinni bennünket. Az volt a legborzalmasabb. Hajnalok hajnalán gyalog nekiindítottak bennünket az országútnak. Havas esőben, jégdara hullott. És elindultunk gyalog, aztán nyitott vagonban, össze-vissza. Borzalmas volt. Több százan mentünk ott, mert akkor már összeterelték az embereket több helyről is. Egyfolytában mentünk mindig, mikor a vagonba beraktak bennünket, akkor éjjel is ment az a vagon. Útközben majdnem semmit nem ettünk. Egyszer-egyszer dobtak be valami kenyeret, meg ilyen semmi teát adtak vagy valami meleg löttyöt, de azt lehet mondani, hogy éhen, szomjan voltunk. Aztán mikor már a vasút nem működött, például a drezdai nagy bombázás után -- az bennünket valahol egy vasúti vágányon kitolva ért --, akkortól aztán gyalog [Valószínűleg nem Drezda bombázását élték ott át, mert Drezda ún. szőnyegbombázása, amelynek során a város szinte megsemmisült, 1945. február 13-14-én volt, amikor még a Telefunken-gyár valamelyik tábori részlegében dolgozott Reichenbachban vagy Fallerslebenben. Talán Magdeburg és a magdeburgi vasúti pályaudvar bombázását élték ott át. Drezda különben is nagyon távol esik attól a környéktől, ahol őket hurcolhatták. -- A szerk.]. Ott már enni se tudtak adni. SS-ek kísérték bennünket kutyával. Ha megállt az ember, vagy nem bírta, akkor lelőtték az országúton. Nem is tudom, hogy bírtuk, sokan elhullottak. Végül Salzwedelnél álltunk meg, valahol Hannover közelében. Ott egy lágerbe vittek megint, ami alá volt aknázva, azzal, hogy nem szabadulhat senki. Ezt tudtuk, megmondták maguk az SS-ek. Igen ám, de a front nagyon közel volt már, és nem oroszok, hanem az amerikaiak. A németek betelereltek egy raktárszerű helyiségbe, és bezártak bennünket, se ki, se be, de nem gyújtották alá. Az SS-ek eltűntek, sehol senki. Be voltunk zárva. Egyszer csak nagyon közel hallottuk már a repülőgép-bombázást, a harci zajt a fülünk már megszokta, és fel tudtam fogni, hogy ez most milyen közel van. Mert a front mindig utánunk jött valahol. Na és akkor egy szép nap, ez volt 1945. április tizennegyediké, egyszer csak kitárult a nagy ajtó, világos lett, és megjelentek az amerikai katonák.